

De ondergrondse ijswereld "Een ijskoud avontuur"

Eenzaam en verlaten zijn wij aan het schaatsen op een bevroren meer. De wind suist langs onze oren, het is guur en koud.

Mijn ouders kwamen op het idee voor een schaatsreis omdat er volgens hen "in Nederland geen echte winters meer zijn. Een winter zonder sneeuw en ijs, dat kan niet!" Dus op naar het noorden voor een schaatsvakantie. Ik hou van schaatsen dus het leek me leuk. Hoe anders is dit dan de rondjes op de ijsbaan. We zijn nu voor de derde dag aan het schaatsen. Het gaat me steeds beter af. Ik ben alleen met papa en mama op eindeloze ijsvlaktes. Af en toe is er uitzicht op mooie dennenbomen.

Vandaag is het alleen wel heel erg koud. Ik begin moe te worden. De adem die ik uitblaas verandert gelijk in stukjes ijs tegen mijn sjaal. Langzaam dwalen mijn gedachten af. Plots val ik en voel ik het ijs onder me wegzakken. Ik val in een wak en zink in het ijskoude water. Mijn ouders liggen ver voor me en zien niet wat er gebeurd. Ik schreeuw, 'Help!' maar ze horen me niet. Ik probeer me vast te klampen aan een ijsschots maar die breekt af. Langzaam ga ik kopje onder en zink naar beneden. Ik wil het opgeven en denk: 'Nu ben ik er geweest.' Maar..., ineens blij ik te kunnen ademen. Er verschijnt een trap van ijs die ik voetje voor voetje afdaal. Ik kom in een tunnel, met rondom ijs om me heen. Ik volg het spoor door de tunnel. Opeens splitst de tunnel zich. Welke afslag zal ik nemen? Ik zie een kleine pijl op de grond die naar rechts wijst. Zal ik hem volgen of juist niet? Misschien is het wel een val. Links is het donker en hoor ik een raar geluid: 'Graauw!' Ik word bang en besluit daarom naar rechts te gaan. Ik kom bij een struik van ijs vol met witte ijsbloemen. Zoiets heb ik nog nooit gezien! Er zit een rond gat in die struik. Ik kruip erdoor heen. Het spoor eindigt bij een deur waarop een gezicht met een mond getekend staat. Ik hoor een krakerige stem die zegt: 'Open mij en denk aan waar je naartoe wilt'. Ik schrik: Een deur die kan praten? In wat voor verhaal ben ik beland? Dit gebeurt toch alleen maar in sprookjes? Ik wil weg van de deur, maar de ijsstruik achter me groeit dicht. Ik kan geen kant meer op. Achter me de hoge ijsstruik, voor me de toverdeur. Als ik hieruit wil komen, zit er maar een ding op en dat is terug naar de deur.

Ik ben bang en verdrietig en denk aan dat ik terug wil naar papa en mama. Zouden ze nog aan het schaatsen zijn? Missen ze me al? Zijn ze me misschien aan het zoeken? Terwijl ik aan ze denk, hoor ik een piepend geluid en gaat de deur open. Ik word er naartoe getrokken. Alles om me heen wordt wit. Ik zie niks meer en sluit mijn ogen.

Langzaam open ik mijn ogen en ik zie dat het is gaan sneeuwen. In de verte staan papa en mama nog steeds op de schaatsen en roepen: 'Mees, waar blijf je nou? Je was heel ver achter. Wel bij ons in de buurt blijven hoor!' Ik snap er niks van, het lijkt wel of ze helemaal niet gemerkt hebben dat ik weg was? Zou het dan niet echt gebeurd zijn? Zou ik het gedroomd hebben? Ik schaats verder met papa en mama en doe alsof er niks is gebeurd. Om mij heen dwarrelen sneeuwvlokjes neer op het ijs. Ineens zie ik dat er in de vlokken van sneeuw het gezicht van de toverdeur verschijnt. Het lijkt alsof hij naar mij knipoogt. Nu weet ik dat er meer werelden bestaan dan die van ons. En soms, als ik slaap, droom ik van allemaal andere werelden.